

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul 192 (XXXVI) — Nr. 383

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Miercuri, 24 aprilie 2024

SUMAR

<u>Nr.</u>	<u>Pagina</u>
ACTE ALE AUTORITĂȚII NAȚIONALE DE REGLEMENTARE ÎN DOMENIUL ENERGIEI	
9.	— Ordin pentru modificarea Ordinului președintelui Autorității Naționale de Reglementare în Domeniul Energiei nr. 124/2022 privind aprobarea Regulilor pentru gestionarea congestiilor prin utilizarea pe bază de piață de către operatorii de rețea a flexibilității resurselor din rețelele de distribuție și a celor din rețeaua de transport, a Regulilor aplicabile achiziției de energie electrică reactivă pentru reglajul tensiunii în regim staționar de către operatorul de transport și de sistem și a Regulilor aplicabile achiziției de energie electrică reactivă pentru reglajul tensiunii în regim staționar de către operatorii de distribuție concesionari și privind modificarea și completarea Ordinului președintelui Autorității Naționale de Reglementare în Domeniul Energiei nr. 127/2021 pentru aprobarea Regulamentului privind clauzele și condițiile pentru furnizorii de servicii de echilibrare și pentru furnizorii de rezervă de stabilizare a frecvenței și a Regulamentului privind clauzele și condițiile pentru părțile responsabile cu echilibrarea și pentru modificarea și abrogarea unor ordine ale președintelui Autorității Naționale de Reglementare în Domeniul Energiei 2
ACTE ALE ÎNALTEI CURȚI DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE	
Decizia nr. 4 din 11 martie 2024 (Completul pentru soluționarea recursului în interesul legii)	3–14
ACTE ALE PARTIDELOR POLITICE PUBLICATE ÎN TEMEIUL LEGII NR. 334/2006 PRIVIND FINANȚAREA ACTIVITĂȚII PARTIDELOR POLITICE ȘI A CAMPANIILOR ELECTORALE	
Partidul Oltenilor	15
Partidul Solidarității Sociale	15
★	
Rectificări	16

ACTE ALE AUTORITĂȚII NAȚIONALE DE REGLEMENTARE ÎN DOMENIUL ENERGIEI

AUTORITATEA NAȚIONALĂ DE REGLEMENTARE ÎN DOMENIUL ENERGIEI

ORDIN

pentru modificarea Ordinului președintelui Autorității Naționale de Reglementare în Domeniul Energiei nr. 124/2022 privind aprobarea Regulilor pentru gestionarea congestiilor prin utilizarea pe bază de piață de către operatorii de rețea a flexibilității resurselor din rețelele de distribuție și a celor din rețeaua de transport, a Regulilor aplicabile achiziției de energie electrică reactivă pentru reglajul tensiunii în regim staționar de către operatorul de transport și de sistem și a Regulilor aplicabile achiziției de energie electrică reactivă pentru reglajul tensiunii în regim staționar de către operatorii de distribuție concesionari și privind modificarea și completarea Ordinului președintelui Autorității Naționale de Reglementare în Domeniul Energiei nr. 127/2021 pentru aprobarea Regulamentului privind clauzele și condițiile pentru furnizorii de servicii de echilibrare și pentru furnizorii de rezervă de stabilizare a frecvenței și a Regulamentului privind clauzele și condițiile pentru părțile responsabile cu echilibrarea și pentru modificarea și abrogarea unor ordine ale președintelui Autorității Naționale de Reglementare în Domeniul Energiei

Având în vedere prevederile art. 12 și 13 din Regulamentul (UE) 2019/943 al Parlamentului European și al Consiliului din 5 iunie 2019 privind piața internă de energie electrică, precum și ale art. 23 alin. (7), art. 27 alin. (3), art. 35, 36, 45, 45¹ și 70 din Legea energiei electrice și gazelor naturale nr. 123/2012, cu modificările și completările ulterioare,

în temeiul dispozițiilor art. 5 alin. (1) lit. c) și ale art. 9 alin. (1) lit. h) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 33/2007 privind organizarea și funcționarea Autorității Naționale de Reglementare în Domeniul Energiei, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 160/2012, cu modificările și completările ulterioare,

președintele Autorității Naționale de Reglementare în Domeniul Energiei emite următorul ordin:

Art. I. — Ordinul președintelui Autorității Naționale de Reglementare în Domeniul Energiei nr. 124/2022 privind aprobarea Regulilor pentru gestionarea congestiilor prin utilizarea pe bază de piață de către operatorii de rețea a flexibilității resurselor din rețelele de distribuție și a celor din rețeaua de transport, a Regulilor aplicabile achiziției de energie electrică reactivă pentru reglajul tensiunii în regim staționar de către operatorul de transport și de sistem și a Regulilor aplicabile achiziției de energie electrică reactivă pentru reglajul tensiunii în regim staționar de către operatorii de distribuție concesionari și privind modificarea și completarea Ordinului președintelui Autorității Naționale de Reglementare în Domeniul Energiei nr. 127/2021 pentru aprobarea Regulamentului privind clauzele și condițiile pentru furnizorii de servicii de echilibrare și pentru furnizorii de rezervă de stabilizare a frecvenței și a Regulamentului privind clauzele și condițiile pentru părțile responsabile cu echilibrarea și pentru modificarea și abrogarea unor ordine ale președintelui Autorității Naționale de Reglementare în Domeniul Energiei, publicat în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1014 din 19 octombrie 2022, se modifică după cum urmează:

1. Articolul 6 se modifică și va avea următorul cuprins:

„Art. 6. — Până la data de 5 aprilie 2025, Compania Națională de Transport al Energiei Electrice Transelectrica — S.A.,

Rețele Electrice Muntenia — S.A., Rețele Electrice Dobrogea — S.A. și Rețele Electrice Banat — S.A., Distribuție Energie Electrică România — S.A., Distribuție Energie Oltenia — S.A. și Delgaz Grid — S.A. elaborează procedurile operaționale proprii pentru punerea în aplicare a prevederilor din anexa nr. 1 la prezentul ordin.”

2. La articolul 8, alineatul (2) se modifică și va avea următorul cuprins:

„(2) Prin derogare de la prevederile alin. (1), prevederile art. 1, 3 și 4 intră în vigoare la data publicării și se aplică de la data de 1 mai 2025.”

Art. II. — Compania Națională de Transport al Energiei Electrice Transelectrica — S.A., Rețele Electrice Muntenia — S.A., Rețele Electrice Dobrogea — S.A. și Rețele Electrice Banat — S.A., Distribuție Energie Electrică România — S.A., Distribuție Energie Oltenia — S.A. și Delgaz Grid — S.A. duc la îndeplinire prevederile prezentului ordin.

Art. III. — Direcțiile de specialitate din cadrul Autorității Naționale de Reglementare în Domeniul Energiei urmăresc respectarea prevederilor prezentului ordin.

Art. IV. — Prezentul ordin se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I, și intră în vigoare la data publicării.

Președintele Autorității Naționale de Reglementare în Domeniul Energiei,

George-Sergiu Niculescu

București, 22 aprilie 2024.

Nr. 9.

ACTE ALE ÎNALTEI CURȚI DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE

ÎNALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE

COMPLETUL PENTRU SOLUȚIONAREA RECURSULUI ÎN INTERESUL LEGII

DECIZIA Nr. 4

din 11 martie 2024

Dosar nr. 2.393/1/2023

Mariana Constantinescu — vicepreședintele Înaltei Curți de Casație și Justiție — președintele completului

Carmen Elena Popoiag — președintele delegat al Secției I civile

Marian Budă — președintele delegat al Secției a II-a civile

Ionel Barbă — președintele delegat al Secției de contencios administrativ și fiscal

Eleni Cristina Marcu — președintele delegat al Secției penale

Eugenia Pușcașiu — judecător la Secția I civilă

Ileana Ruxandra Tirică — judecător la Secția I civilă

Diana Florea Burgazli — judecător la Secția I civilă

Gheorghe Liviu Zidaru — judecător la Secția I civilă

Mihaela Mîneran — judecător la Secția I civilă

Andreia Liana Constanda — judecător la Secția I civilă

Virginia Florentina Duminecă — judecător la Secția a II-a civilă

Valentina Vrabie — judecător la Secția a II-a civilă

Carmen Sandu-Necula — judecător la Secția a II-a civilă

Ștefan Ioan Lucaciuc — judecător la Secția a II-a civilă

Roxana Popa — judecător la Secția a II-a civilă

Ruxandra Monica Duță — judecător la Secția a II-a civilă

Doina Vișan — judecător la Secția de contencios administrativ și fiscal

Mihnea Adrian Tănase — judecător la Secția de contencios administrativ și fiscal

Cristinel Grosu — judecător la Secția de contencios administrativ și fiscal

Gheza Attila Farmathy — judecător la Secția de contencios administrativ și fiscal

Bogdan Cristea — judecător la Secția de contencios administrativ și fiscal

Maria Hrudei — judecător la Secția de contencios administrativ și fiscal

Ioana Bogdan — judecător la Secția penală

Andrei Claudiu Rus — judecător la Secția penală

privind organizarea și funcționarea administrativă a Înaltei Curți de Casație și Justiție, aprobat prin Hotărârea Colegiului de conducere al Înaltei Curți de Casație și Justiție nr. 20/2023, cu modificările ulterioare (*Regulamentul*).

2. Ședința este prezidată de doamna judecător Mariana Constantinescu, vicepreședintele Înaltei Curți de Casație și Justiție.

3. Procurorul general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție este reprezentat de doamna procuror-șef al Secției judiciare Antonia Eleonora Constantin.

4. La ședința de judecată participă doamna Mihaela Lorena Repana, magistrat-asistent în cadrul Secțiilor Unite, desemnată în conformitate cu dispozițiile art. 32 din Regulament.

5. Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru soluționarea recursului în interesul legii ia în examinare recursul în interesul legii formulat de Colegiul de conducere al Curții de Apel Alba Iulia, ce formează obiectul Dosarului nr. 2.393/1/2023.

6. Magistratul-asistent prezintă referatul cauzei, arătând că la 23 ianuarie 2024 a fost depus la dosar raportul asupra fondului recursului în interesul legii, iar la data de 7 martie 2024 judecătorii-raportori au depus la dosar modificări la raport. Au fost depuse memoriile *amicus curiae* formulate de Sindicatul Național al Grefei Judiciare DICASTERIAL, precum și de către Asociația Magistratilor din România, Asociația Judecătorilor pentru Apărarea Drepturilor Omului, Asociația Procurorilor din România și Asociația Națională a Magistratilor Pensionari din România. Se referă și cu privire la soluția pronunțată în Dosarul nr. 2.641/1/2023 al Înaltei Curți de Casație și Justiție — Completul pentru soluționarea recursului în interesul legii.

7. Constatând că nu sunt chestiuni prealabile, doamna judecător Mariana Constantinescu, președintele completului, acordă cuvântul asupra recursului în interesul legii reprezentantei procurorului general.

8. Doamna procuror Antonia Eleonora Constantin solicită admiterea recursului în interesul legii, conform motivelor formulate în scris de Ministerul Public, urmând a fi avut în vedere și suplimentul la raportul întocmit de judecătorii-raportori, ce a fost depus la 7 martie 2024 și care este în sensul soluției pronunțate asupra recursului în interesul legii ce face obiectul Dosarului nr. 2.641/1/2023 al Înaltei Curți de Casație și Justiție — Completul pentru soluționarea recursului în interesul legii, respectiv că drepturile acordate prin hotărâri judecătorești definitive reprezentând diferențe rezultate din utilizarea coeficienților de multiplicare au natura juridică a unor despăgubiri, iar cuantumul acestora este plafonat, potrivit dispozițiilor art. 38 alin. (6) din Legea-cadru nr. 153/2017 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice, cu modificările și completările ulterioare. Calcularea acestor despăgubiri se realizează prin raportare la nivelul indemnizațiilor din grila de salarizare a judecătorilor și procurorilor.

9. Nefiind întrebări pentru reprezentanta Ministerului Public, doamna judecător Mariana Constantinescu, președintele completului, declară dezbaterile închise, iar completul rămâne în pronunțare asupra recursului în interesul legii.

1. Completul pentru soluționarea recursului în interesul legii ce formează obiectul Dosarului nr. 2.393/1/2023 este legal constituit conform dispozițiilor art. 516 alin. (2) din Codul de procedură civilă și ale art. 31 alin. (4) lit. b) din Regulamentul

ÎN ALTA CURTE,

deliberând asupra recursului în interesul legii, constată următoarele:

I. Sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție și obiectul recursului în interesul legii

10. Prin Hotărârea nr. 46 din 4 septembrie 2023, Colegiul de conducere al Curții de Apel Alba Iulia a sesizat instanța supremă cu soluționarea recursului în interesul legii ce vizează următoarea problemă de drept: *interpretarea și aplicarea dispozițiilor art. 38 alin. (6) din Legea-cadru nr. 153/2017 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice, cu modificările și completările ulterioare, în situația acordării diferențelor de drepturi salariale dintre cele efectiv încasate de magistrați (judecători și procurori) și cele de care beneficiază procurorii din cadrul Direcției Naționale Anticorupție și cei din cadrul Direcției de Investigare a Infracțiunilor de Criminalitate Organizată și Terorism.*

11. În concret, s-a arătat că problemele de drept care au generat practică neunitară vizează:

— împrejurarea dacă aceste drepturi se acordă, ulterior intrării în vigoare a Legii-cadru nr. 153/2017 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice, cu modificările și completările ulterioare, cu aplicarea art. 38 alin. (6) din acest act normativ sau, dimpotrivă, plafonarea prevăzută de dispoziția legală menționată nu operează, drepturile fiind recunoscute începând cu o dată anterioară intrării în vigoare a legii-cadru menționate;

— în situația în care aceste drepturi se acordă cu aplicarea plafonării la care se referă art. 38 alin. (6) din Legea-cadru nr. 153/2017 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice, cu modificările și completările ulterioare, se ridică întrebarea dacă indemnizația aferentă anului 2022 la care se realizează plafonarea este cea a unui judecător cu același grad profesional și vechime în funcție ca a reclamantului sau, dimpotrivă, cea a unui procuror din cadrul Direcției Naționale Anticorupție/Direcției de Investigare a Infracțiunilor de Criminalitate Organizată și Terorism.

12. Recursul în interesul legii a fost înregistrat la Înalta Curte de Casație și Justiție la 29 septembrie 2023, formându-se Dosarul nr. 2.393/1/2023, cu termen de soluționare la 27 noiembrie 2023.

13. Potrivit Încheierii din 27 noiembrie 2023, Completul pentru soluționarea recursului în interesul legii a constatat că sunt îndeplinite condițiile de admisibilitate a recursului în interesul legii, prevăzute de art. 515 din Codul de procedură civilă, și s-a acordat termen în vederea întocmirii raportului asupra fondului recursului în interesul legii formulat de Colegiul de conducere al Curții de Apel Alba Iulia.

II. Dispozițiile legale supuse interpretării

14. Legea-cadru nr. 153/2017 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice, cu modificările și completările ulterioare (*Legea-cadru nr. 153/2017*):

Art. 38 alin. (6) prevede că: „*În situația în care, începând cu 1 ianuarie 2018, salariile de bază, soldele de funcție/salariile de funcție, indemnizațiile de încadrare sunt mai mari decât cele stabilite potrivit prezentei legi pentru anul 2022 sau devin ulterior mai mari ca urmare a majorărilor salariale reglementate, se acordă cele stabilite pentru anul 2022.*”

III. Orientările jurisprudențiale divergente

15. Autorul sesizării a susținut că a identificat patru tipuri de cereri adresate instanțelor în care problema de drept în discuție a fost analizată și a primit interpretări diferite din partea instanțelor naționale, soluțiile definitive pronunțate de acestea nefiind unitare.

16. Astfel, s-a susținut că o primă abordare neunitară a problemei de drept analizate a fost identificată în cadrul unor acțiuni având ca obiect acordarea de drepturi salariale ale

personalului din justiție prin care reclamantii magistrați — judecători sau procurori — au solicitat să fie salariați la nivel maxim prin raportare la colegi care ocupă funcții similare și cărora li s-a recunoscut, prin hotărâri judecătorești definitive anterioare, dreptul la o indemnizație similară cu cea a procurorilor din cadrul Direcției Naționale Anticorupție/Direcției de Investigare a Infracțiunilor de Criminalitate Organizată și Terorism, acțiuni în cadrul cărora pârâții au invocat în apărare aplicarea dispozițiilor art. 38 alin. (6) din Legea-cadru nr. 153/2017.

17. În cadrul unor astfel de acțiuni s-a susținut că, într-o primă orientare jurisprudențială, s-a apreciat că acordarea diferențelor de drepturi salariale dintre drepturile efectiv încasate de magistrați (judecători și procurori) și cele de care beneficiază procurorii din cadrul Direcției Naționale Anticorupție/Direcției de Investigare a Infracțiunilor de Criminalitate Organizată și Terorism se face, ulterior intrării în vigoare a Legii-cadru nr. 153/2017, cu aplicarea art. 38 alin. (6) din această lege-cadru, astfel încât dacă, subsecvent recalculării drepturilor salariale ale personalului de specialitate juridică, prin raportare la drepturile de care beneficiază procurorii din cadrul Direcției Naționale Anticorupție/Direcției de Investigare a Infracțiunilor de Criminalitate Organizată și Terorism, salariile de bază brute lunare ale acestora devin egale sau mai mari decât cele stabilite de Legea-cadru nr. 153/2017 pentru anul 2022, ele urmează a fi plafonate la acest cuantum.

18. În sensul acestei orientări jurisprudențiale, autorul sesizării a susținut că s-au pronunțat *Curtea de Apel București, Curtea de Apel Cluj, Curtea de Apel Galați, Curtea de Apel Oradea, Tribunalul Vâlcea, Curtea de Apel Craiova și Curtea de Apel Pitești*, așa cum rezultă din hotărârile judecătorești definitive atașate la memoriul de recurs în interesul legii.

19. Referitor la împrejurarea dacă indemnizația aferentă anului 2022 la care se realizează plafonarea este cea a unui judecător cu același grad profesional și vechime în funcție ca a reclamantului sau, dimpotrivă, cea a unui procuror din cadrul Direcției Naționale Anticorupție/Direcției de Investigare a Infracțiunilor de Criminalitate Organizată și Terorism, s-a apreciat că indemnizația aferentă anului 2022 la care se realizează plafonarea urmează a fi cea convenită unui judecător cu același grad profesional și vechime în funcție ca reclamantul, având în vedere că Legea-cadru nr. 153/2017 prevede grile de salarizare distincte pentru judecători și, respectiv, procurori.

20. În argumentarea acestei opinii s-a reținut că reclamantul este îndreptățit, în temeiul art. 1 alin. (51) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 83/2014 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice în anul 2015, precum și alte măsuri în domeniul cheltuielilor publice, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 71/2015, cu modificările și completările ulterioare (*Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 83/2014*), și al art. 31 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 57/2015 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice în anul 2016, prorogarea unor termene, precum și unele măsuri fiscal-bugetare, cu modificările și completările ulterioare (*Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 57/2015*), astfel cum acestea au fost interpretate în mod obligatoriu prin Decizia nr. 23 din 26 septembrie 2016, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 899 din 9 noiembrie 2016, Decizia nr. 36 din 4 iunie 2018, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 606 din 16 iulie 2018 și Decizia nr. 56 din 17 septembrie 2018, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 985 din 21 noiembrie 2018, pronunțate de Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept și prin Decizia Curții Constituționale nr. 794 din 15 decembrie 2016, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1.029 din 21 decembrie 2016, la stabilirea, începând cu 6 decembrie 2018, a salariului brut lunar,

adică a salariului de bază, inclusiv a sumelor compensatorii cu caracter tranzitoriu introduse în acesta și a sporurilor, deci a totalității drepturilor salariale care se determină în raport cu coeficientul de multiplicare 19,000 la nivelul maxim aflat în plată în cadrul aceleiași categorii de personal (deci membrii aceleiași categorii profesionale, persoane care au îndeplinit și îndeplinesc funcții similare din perspectiva salarizării atât anterior intrării în vigoare a Legii-cadru nr. 153/2017, cât și sub imperiul acesteia).

21. În acest sens au fost indicate hotărâri judecătorești pronunțate de *Curtea de Apel Constanța* și *Tribunalul Suceava*.

22. Autorul sesizării a subliniat însă că există conturată și opinia potrivit căreia indemnizația aferentă anului 2022 la care se realizează plafonarea urmează a fi cea convenită procurorilor cu grad de Parchet de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție, deoarece numai în acest mod se poate restabili egalitatea de tratament, sens în care a indicat o decizie pronunțată de *Curtea de Apel Iași*.

23. Într-o a doua orientare jurisprudențială s-a reținut că în privința sumelor datorate nu este incidentă plafonarea/limitarea prevăzută de art. 38 alin. (6) din Legea-cadru nr. 153/2017, iar o interpretare contrară ar conduce la lipsirea unei hotărâri judecătorești de caracterul ei executoriu, ceea ce reprezintă o încălcare a ordinii juridice a statului de drept și o obstrucționare a bunei funcționări a justiției.

24. În sensul acestei orientări jurisprudențiale s-au atașat hotărâri pronunțate de *Tribunalul Bihor*, *Tribunalul Suceava* și *Curtea de Apel Timișoara*.

25. Autorul sesizării a susținut că aceleași aspecte de interpretare juridică au fost abordate și în cadrul unor **cereri de lămurire dispozitiv/contestație la titlu**, formulate cu privire la hotărâri judecătorești prin care au fost admise acțiuni având ca obiect drepturi salariale ale personalului din justiție, acțiuni prin care reclamantii magistrați — judecători sau procurori — au solicitat să fie salarizați la nivel maxim prin raportare la colegii care ocupă funcții similare și cărora li s-a recunoscut, prin hotărâri judecătorești, dreptul la o indemnizație similară cu cea a procurorilor din cadrul Direcției Naționale Anticorupție/Direcției de Investigare a Infrațiunilor de Criminalitate Organizată și Terorism, însă pârâții nu s-au apărat, cu ocazia judecării fondului litigiului, prin invocarea aplicării dispozițiilor art. 38 alin. (6) din Legea-cadru nr. 153/2017. S-a arătat că, în cadrul acestor cereri ulterioare formulate (cereri de lămurire a dispozitivului sau contestații cu privire la întinderea titlului executoriu), pârâții au solicitat lămurirea întinderii titlului executoriu, în sensul de a se stabili dacă diferențele de drepturi salariale se calculează cu aplicarea dispozițiilor art. 38 alin. (6) din Legea-cadru nr. 153/2017 sau nu, iar, în ipoteza în care operează plafonarea reglementată în cuprinsul textului de lege menționat, dacă aceasta se realizează la nivelul indemnizației convenite începând cu anul 2022 reclamantului din cauza respectivă sau, dimpotrivă, pentru a nu persista discriminarea în raport cu procurorii din cadrul Direcției Naționale Anticorupție/Direcției de Investigare a Infrațiunilor de Criminalitate Organizată și Terorism, prin raportare la indemnizația reglementată pentru anul 2022 pentru aceștia din urmă, sens în care s-a susținut că au fost exprimate opiniile ce se vor arăta în continuare.

26. Într-o primă orientare jurisprudențială s-a apreciat că sentința care constituie titlu executoriu este lămuritoare atât în considerentele sale, cât și în dispozitiv, arătând în mod expres modalitatea în care urmează să se realizeze reparația prejudiciului cauzat reclamantilor, ca urmare a stabilirii greșite a drepturilor salariale lunare încasate și a celor convenite și datorate, în sensul că nivelul maxim prevăzut de Legea-cadru nr. 153/2017, de care trebuie să se țină cont în stabilirea diferențelor bănești acordate prin hotărârea menționată, este nivelul maxim specific procurorilor din cadrul Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție, prin raportare la

coeficientul de multiplicare 19,000 și fără aplicarea limitării impuse de dispozițiile art. 38 alin. (6) din Legea-cadru nr. 153/2017.

27. Autorul sesizării cu recurs în interesul legii a arătat că, în cadrul acestei orientări jurisprudențiale, cererile pârâților având ca obiect lămurire dispozitiv au fost respinse ca nefondate, invocând în acest sens două cauze soluționate de Tribunalul Alba și Tribunalul Dâmbovița, ale căror hotărâri nu sunt însă definitive, în apel soluțiile fiind schimbate de către Curtea de Apel Alba Iulia și Curtea de Apel Ploiești, în sensul admiterii cererilor de lămurire a dispozitivului, stabilindu-se că, la recalcularea indemnizațiilor de încadrare, se va aplica limitarea prevăzută de art. 38 alin. (6) din Legea-cadru nr. 153/2017.

28. De altfel, titularul sesizării a menționat și cele două soluții pronunțate de Curtea de Apel Alba Iulia și Curtea de Apel Ploiești în aceleași cauze, în faza procesuală a apelului, apreciind că ele configurează o altă orientare jurisprudențială, prin care s-a reținut că, în raport cu dispozițiile art. 38 alin. (6) din Legea-cadru nr. 153/2017, în nicio situație nu ar putea fi depășite salariile de bază stabilite potrivit Legii-cadru nr. 153/2017 pentru anul 2022, fiind nivelul maxim pe care îl pot atinge drepturile salariale, chiar dacă aceste drepturi au fost obținute prin hotărâri judecătorești, întrucât acest lucru s-a realizat în contextul legislativ reglementat de Legea-cadru nr. 153/2017, coroborat cu decizii obligatorii pronunțate de Înalta Curte de Casație și Justiție și de Curtea Constituțională, care constituie izvor secundar de drept.

29. A fost invocată, prin sesizarea cu recurs în interesul legii, și situația în care s-a pornit executarea împotriva Ministerului Justiției, în temeiul unei hotărâri judecătorești pronunțate în anii 2008—2009, prin care s-au recunoscut unor magistrați diferențe de drepturi salariale prin raportare la indemnizațiile de încadrare ale procurorilor din cadrul Direcției Naționale Anticorupție/Direcției de Investigare a Infrațiunilor de Criminalitate Organizată și Terorism, lămurite în anul 2020, în sensul că diferențele salariale se datorează și după intrarea în vigoare a Legii-cadru nr. 153/2017, până la încetarea stării de discriminare, litigii în care Ministerul Justiției a formulat **contestații la titlu sau cereri de lămurire a întinderii dispozitivului**, prin care a solicitat tranșarea problemei aplicabilității dispozițiilor art. 38 alin. (6) din Legea-cadru nr. 153/2017 și s-a reținut că, în măsura în care salarizarea categoriei comparative a magistraților care își desfășurau activitatea în cadrul Direcției Naționale Anticorupție/Direcției de Investigare a Infrațiunilor de Criminalitate Organizată și Terorism pe baza coeficienților de multiplicare prevăzuți la nr. crt. 6—13 de la lit. A din anexa la Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 27/2006 privind salarizarea și alte drepturi ale judecătorilor, procurorilor și altor categorii de personal din sistemul justiției, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 45/2007, cu modificările și completările ulterioare (*Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 27/2006*), se va raporta, în condițiile legii, la nivelul indemnizațiilor stabilite pentru anul 2022 pentru procurorii cu grad de Parchet de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție, aceste valori-prag vor putea căpăta relevanță în calcularea diferenței dintre cei doi termeni, în vederea stabilirii prejudiciului suferit prin discriminare, iar nu în sensul stabilirii unei limite maxime a indemnizației de încadrare brute lunare diferite de cea prevăzută de lege pentru funcția și gradul deținute de reclamant, cum a solicitat debitorul a se lămurii sentința de fond.

30. În cadrul acestei orientări jurisprudențiale, cererea pârâtului Ministerul Justiției având ca obiect lămurire dispozitiv a fost respinsă ca neîntemeiată (*Curtea de Apel Iași*).

31. O altă situație practică invocată în sesizarea cu recurs în interesul legii, în care s-a pus în discuție problema de drept controversată, este cea a acțiunilor prin care se solicită

obligarea angajatorului la **emiterea de ordine** în sensul stabilirii indemnizației de încadrare la nivelul celei de care beneficiază procurorii din cadrul Direcției Naționale Anticorupție/Direcției de Investigare a Infracțiunilor de Criminalitate Organizată și Terorism, când în legătură cu incidența dispozițiilor art. 38 alin. (6) din Legea-cadru nr. 153/2017 s-a reținut că, în condițiile în care aceste prevederi legale nu au fost declarate neconstituționale la data emiterii ordinului de salarizare atacat, instanța de judecată nu are teme să înlăture de la aplicare respectivele dispoziții și să considere nelegală plafonarea salarială în privința reclamantului, că plafonarea indemnizației și a sporurilor are natură legală și nu poate fi înlăturată prin interpretare jurisprudențială, instanțele de judecată neavând competența să înlăture de la aplicare norme aflate în vigoare și care țin de marja de competență și apreciere a legiuitorului, câtă vreme nu este vorba despre încălcarea unor drepturi și libertăți fundamentale pentru care instanța ar fi obligată să aplice tratate sau convenții internaționale prioritare dreptului național.

32. S-a învederat că, pentru aceste argumente, capătul de cerere privind revocarea/modificarea parțială a Ordinului ministrului Justiției nr. 2.008/C din 4 mai 2022, respectiv a art. 1 din acest act administrativ, în sensul înlăturării plafonării instituite asupra indemnizației brute lunare de încadrare și a celorlalte drepturi, ca urmare a aplicării prevederilor art. 38 alin. (6) și ale art. 25 din Legea-cadru nr. 153/2017 în vederea realizării efective a unei veritabile salarizări unitare tuturor magistraților judecătorești, în concordanță cu drepturile salariale acordate judecătorilor Înaltei Curți de Casație și Justiției, magistraților judecătorești și procurori în cadrul Consiliului Superior al Magistraturii, magistraților judecătorești și procurori în cadrul Inspecției Judiciare, precum și a magistraților procurori, a fost respins. În acest sens s-a invocat o decizie a Curții de Apel București.

IV. Jurisprudența Curții Constituționale

33. Dispozițiile art. 38 alin. (6) din Legea-cadru nr. 153/2017 au format în repetate rânduri obiect al controlului de constituționalitate (a se vedea, spre exemplu, Decizia nr. 700 din 31 octombrie 2019, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 58 din 29 ianuarie 2020; Decizia nr. 80 din 18 februarie 2020, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 540 din 24 iunie 2020; Decizia nr. 324 din 11 iunie 2020, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1270 din 21 decembrie 2020; Decizia nr. 326 din 11 iunie 2020, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 29 din 12 ianuarie 2021; Decizia nr. 328 din 11 iunie 2020, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 21 din 8 ianuarie 2021; Decizia nr. 585 din 23 septembrie 2021, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1240 din 29 decembrie 2021; Decizia nr. 196 din 7 aprilie 2022, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 739 din 22 iulie 2022; Decizia nr. 80 din 2 martie 2023, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 689 din 27 iulie 2023), Curtea Constituțională pronunțându-se în sensul conformității acestora cu principiile legii fundamentale.

V. Jurisprudența Înaltei Curți de Casație și Justiție

34. În legătură cu problema de drept ce face obiectul prezentului recurs în interesul legii, dar și cu alte aspecte de drept conexe, legate de nivelul de salarizare sau chestiuni ce țin de determinarea nivelului de salarizare, au fost identificate mai multe decizii pronunțate de Înalta Curte de Casație și Justiție în mecanismele de unificare a practicii judiciare. Ordonate din perspectivă cronologică, acestea sunt:

— Decizia nr. 23 din 26 septembrie 2016, pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 899 din 9 noiembrie 2016, prin care s-a stabilit că: „În interpretarea și aplicarea dispozițiilor art. 1

alin. (51) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 83/2014 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice în anul 2015, precum și alte măsuri în domeniul cheltuielilor publice, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 71/2015, cu modificările și completările ulterioare, sintagma «salarizat la același nivel» are în vedere personalul din cadrul aparatului de lucru al Parlamentului, personalul din cadrul Consiliului Concurenței, al Curții de Conturi, precum și din cadrul celorlalte autorități și instituții publice enumerate de art. 2 alin. (1) lit. a) din Legea-cadru nr. 284/2010 privind salarizarea unitară a personalului plătit din fonduri publice, cu modificările și completările ulterioare; nivelul de salarizare ce va fi avut în vedere în interpretarea și aplicarea aceleiași norme este cel determinat prin aplicarea prevederilor art. 1 alin. (1) și (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 83/2014, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 71/2015, cu modificările și completările ulterioare, în cadrul aceleiași autorități sau instituții publice.”

— Decizia nr. 54 din 3 iulie 2017, pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 747 din 18 septembrie 2017, prin care s-a statuat că: „În interpretarea și aplicarea dispozițiilor art. 1 alin. (51) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 83/2014 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice în anul 2015, precum și alte măsuri în domeniul cheltuielilor publice, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 71/2015, cu modificările și completările ulterioare, sintagma «salarizat la același nivel» are în vedere și personalul din cadrul autorităților și instituțiilor publice prevăzute la art. 2 alin. (1) lit. b) din Legea-cadru nr. 284/2010 privind salarizarea unitară a personalului plătit din fonduri publice, cu modificările și completările ulterioare.”

— Decizia nr. 36 din 4 iunie 2018 a Înaltei Curți de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 606 din 16 iulie 2018, prin care s-a stabilit că: „În interpretarea și aplicarea dispozițiilor art. 1 alin. (51) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 83/2014 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice în anul 2015, precum și alte măsuri în domeniul cheltuielilor publice, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 71/2015, cu modificările și completările ulterioare, soluția egalizării indemnizațiilor la nivel maxim are în vedere și majorările și indexările recunoscute prin hotărâri judecătorești unor magistrați sau membri ai personalului auxiliar, indiferent dacă ordonatorul de credite a emis sau nu ordine de salarizare corespunzătoare.”

— Decizia nr. 82 din 26 noiembrie 2018 a Înaltei Curți de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 130 din 19 februarie 2019, prin care, în interpretarea dispozițiilor notei 2 lit. c) pct. II lit. A cap. I din anexa nr. VIII a Legii-cadru nr. 153/2017 în corelare cu prevederile art. 38 alin. (1), alin. (2) lit. a), alin. (3) lit. a), alin. (4) și (6) din actul normativ anterior menționat, s-a stabilit că:

„— majorarea salariului de bază, de 15% pentru complexitatea muncii, nu se acordă pentru perioada 1 iulie 2017—31 decembrie 2017 și pentru anul 2018;

— pentru perioada 2019—2022, această majorare se acordă în condițiile stabilite la art. 38 alin. (4) din Legea-cadru nr. 153/2017;

— prin excepție, această majorare se acordă începând cu ianuarie 2018 sau cu data de la care salariile de bază, soldele de funcție/salariile de funcție, indemnizațiile de încadrare devin mai mari decât cele stabilite potrivit legii pentru anul 2022, ca urmare a majorărilor salariale reglementate”.

— Decizia nr. 7 din 11 februarie 2019 a Înaltei Curți de Casație și Justiție — Completul competent să judece recursul în interesul legii, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 343 din 6 mai 2019, prin care s-a stabilit că „În interpretarea și aplicarea dispozițiilor art. 1 alin. (2) din Legea-cadru nr. 330/2009 privind salarizarea unitară a personalului plătit din fonduri publice, cu modificările ulterioare, majorările prevăzute în art. 1 alin. (1) din Ordonanța Guvernului nr. 10/2007 privind creșterile salariale ce se vor acorda în anul 2007 personalului bugetar salarizat potrivit Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 24/2000 privind sistemul de stabilire a salariilor de bază pentru personalul contractual din sectorul bugetar și personalului salarizat potrivit anexelor nr. II și III la Legea nr. 154/1998 privind sistemul de stabilire a salariilor de bază în sectorul bugetar și a indemnizațiilor pentru persoane care ocupă funcții de demnitate publică, aprobată cu modificări prin Legea nr. 231/2007, au fost și rămân incluse în indemnizația brută de încadrare și după data intrării în vigoare a Legii-cadru nr. 330/2009”.

— Decizia nr. 11 din 4 mai 2020 a Înaltei Curți de Casație și Justiție — Completul pentru soluționarea recursului în interesul legii, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 728 din 12 august 2020, prin care a fost respinsă, ca inadmisibilă, sesizarea formulată de procurorul general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție pentru pronunțarea unui recurs în interesul legii asupra următoarei probleme de drept: „dreptul reclamantilor (judecători și asistenți judiciari) de a beneficia de indemnizații de încadrare brute lunare calculate în raport cu coeficienții de multiplicare 19,00—23,00 prevăzuți de art. 11 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 27/2006 pentru procurorii D.N.A. și D.I.I.C.O.T.”

— Decizia nr. 27 din 26 octombrie 2020 a Înaltei Curți de Casație și Justiție — Completul pentru soluționarea recursului în interesul legii, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 71 din 22 ianuarie 2021, prin care s-a stabilit că: „În interpretarea și aplicarea unitară a dispozițiilor anexei nr. VIII cap. II lit. A secțiunea II pct. 6 subpct. 6.2 lit. a) pct. 1 din Legea-cadru nr. 153/2017 în corelare cu prevederile art. 38 alin. (3), alin. (4) și alin. (6) din același act normativ, personalul din instituțiile publice sanitare veterinare și pentru siguranța alimentelor care este încadrat și își desfășoară activitatea în specialitatea funcțiilor specifice prevăzute în anexă beneficiază de sporul pentru condiții de muncă vătămătoare/periculoase, astfel cum este reglementat de Legea-cadru nr. 153/2017, de la data la care salariile de bază, soldele de funcție/salariile de funcție, indemnizațiile de încadrare devin egale sau mai mari decât cele stabilite potrivit legii pentru anul 2022, ca urmare a majorărilor salariale reglementate.”

— Decizia nr. 15 din 28 iunie 2021 a Înaltei Curți de Casație și Justiție — Completul pentru soluționarea recursului în interesul legii, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 921 din 27 septembrie 2021, prin care s-a stabilit că: „În interpretarea unitară a dispozițiilor art. 38 alin. (3) lit. a) și alin. (6) din Legea-cadru nr. 153/2017 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice, cu modificările și completările ulterioare, raportate la art. 4 și 5 din capitolul VIII secțiunea I din anexa nr. V la aceeași lege, suma sporurilor acordate personalului auxiliar din cadrul instanțelor judecătorești și al parchetelor de pe lângă acestea nu trebuie să depășească limita prevăzută de art. 25 din aceeași lege, raportată la ordonatorul de credite care stabilește drepturile salariale.”

— Decizia nr. 12 din 6 iunie 2022 a Înaltei Curți de Casație și Justiție — Completul pentru soluționarea recursului în interesul legii, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 921 din 20 septembrie 2022, prin care s-a statuat că „În interpretarea și aplicarea unitară a dispozițiilor art. 1 alin. (51) și art. 5 alin. (11) din Ordonanța de urgență a Guvernului

nr. 83/2014 și a dispozițiilor art. 1 alin. (1) și (2) și art. 31 alin. (1)—(1³) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 57/2015, raportat la prevederile art. 16 alin. (1) din capitolul VIII — Reglementări specifice personalului din sistemul justiției — anexa nr. VI — Familia ocupațională de funcții bugetare «Justiție» la Legea-cadru nr. 284/2010, egalizarea la nivel maxim a indemnizațiilor asistenților judiciari nu presupune majorarea indemnizației lunare de încadrare în raport cu vechimea efectivă realizată în funcție, superioară celei de 5 ani”.

— Decizia nr. 34 din 6 iunie 2022 a Înaltei Curți de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 905 din 14 septembrie 2022, prin care a fost respinsă, ca inadmisibilă, sesizarea formulată de Curtea de Apel Cluj — Secția a IV-a pentru litigiile de muncă și asigurări sociale pentru pronunțarea unei hotărâri prealabile cu privire la următoarea chestiune de drept: „Dispozițiile art. 1 alin. (3) și art. 38 alin. (6) din Legea-cadru nr. 153/2017 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice, cu modificările și completările ulterioare, inclusiv sintagma «ca urmare a majorărilor salariale reglementate», se interpretează în sensul că se aplică și în cazul majorărilor salariale recunoscute prin hotărâri judecătorești sau doar în cazul majorărilor salariale stabilite prin acte normative (legi, ordonanțe de urgență) sau acte administrative ale ordonatorilor de credite?”

— Decizia nr. 80 din 11 decembrie 2023 a Înaltei Curți de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 84 din 30 ianuarie 2024, prin care s-a statuat că: „În interpretarea și aplicarea unitară a prevederilor art. 6 lit. b) și c) din Legea-cadru nr. 153/2017 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice, cu modificările și completările ulterioare, stabilește că principiile nediscriminării și egalității pot fi invocate pentru egalizarea la nivel maxim a salariilor de bază, cu luarea în considerare inclusiv a majorărilor recunoscute prin hotărâri judecătorești definitive, sub rezerva ca ele să aibă aplicabilitate generală la nivelul aceleiași categorii profesionale din cadrul aceleiași familii ocupaționale.”

VI. Opinia procurorului general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție

35. Procurorul general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție a apreciat că dispozițiile art. 38 alin. (6) din Legea-cadru nr. 153/2017 sunt aplicabile în cazul acțiunilor având ca obiect drepturi salariale ale personalului din justiție, prin care magistrații (judecători sau procurori) au solicitat salarizarea la nivel maxim prin raportare la colegii care ocupă funcții similare și cărora li s-a recunoscut, prin hotărâri judecătorești, dreptul la o indemnizație similară cu cea a procurorilor din cadrul Direcției Naționale Anticorupție/Direcției de Investigare a Infracțiunilor de Criminalitate Organizată și Terorism, astfel încât, în ipoteza admiterii unor astfel de acțiuni, drepturile salariale sunt plafonate la nivelul grilei de salarizare prevăzute pentru anul 2022 în tabelele conținute la lit. A și B ale cap. I din anexa nr. V la Legea-cadru nr. 153/2017, corespunzător funcției și gradului profesional ale fiecărui reclamant.

36. De asemenea, s-a apreciat că, în ceea ce privește nivelul din grilă la care se va opera plafonarea, acesta este cel corespunzător funcției, gradului profesional și vechimii în funcție a fiecărui reclamant în parte, acest element neputând fi raportat la o altă categorie profesională — cum ar fi procurorii din cadrul Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție —, întrucât o atare abordare ar fi contrară principiilor nediscriminării, egalității și al ierarhizării, pe verticală și pe orizontală, astfel cum sunt consacrate de art. 6 lit. b), c) și f) din Legea-cadru nr. 153/2017.

37. Pentru aceleași argumente, procurorul general a opinat că dispozițiile art. 38 alin. (6) din Legea-cadru nr. 153/2017 sunt aplicabile și în procedurile care au ca obiect lămurirea dispozitivului sau contestațiile la titlu formulate în privința acestor hotărâri judecătorești.

38. În motivarea punctului de vedere s-au invocat jurisprudența Curții Constituționale, precum și jurisprudența obligatorie a Înaltei Curți de Casație și Justiție și s-a susținut că Legea-cadru nr. 153/2017 nu a conservat soluția egalizării la nivel maxim a salarizării personalului din cadrul aceleași instituții sau autorități publice, ci a abrogat dispozițiile din capitolul I al Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 83/2014, pe cele din capitolul I al Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 57/2015, precum și pe cele din art. I, 1¹, 1² și III din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 20/2016 pentru modificarea și completarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 57/2015 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice în anul 2016, prorogarea unor termene, precum și unele măsuri fiscal-bugetare și pentru modificarea și completarea unor acte normative, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 250/2016, cu modificările ulterioare (*Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 20/2016*).

39. S-a mai subliniat că Legea-cadru nr. 153/2017 reglementează, în cuprinsul art. 6 lit. b) și c), în termeni specifici, principiul nediscriminării și principiul egalității, principii care, alături de principiile legalității, importanței sociale a muncii, ierarhizării pe verticală și pe orizontală, precum și cel al sustenabilității financiare, consacrate de art. 6 lit. d), f) și h), dar și celelalte principii consacrate de acest act normativ, guvernează sistemul de salarizare reglementat de această lege-cadru.

40. În aprecierea procurorului general, deciziile obligatorii ale instanței supreme (Decizia nr. 23 din 26 septembrie 2016, Decizia nr. 54 din 3 iulie 2017 și Decizia nr. 36 din 4 iunie 2018, pronunțate de Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept și Decizia nr. 7 din 11 februarie 2019 a Înaltei Curți de Casație și Justiție — Completul competent să judece recursul în interesul legii), precum și Decizia Curții Constituționale nr. 794 din 15 decembrie 2016 nu mai pot fi aplicate *mutatis mutandis* în noua paradigmă normativă instituită de Legea-cadru nr. 153/2017, în care nu se mai regăsește principiul egalizării la nivel maxim a indemnizațiilor de încadrare prin luarea în considerare a majorărilor și indexărilor recunoscute prin hotărâri judecătorești.

41. În plus, s-a mai argumentat că deciziile de unificare jurisprudențială menționate, pronunțate de instanța supremă, au vizat majorări/indexări ale valorii de referință sectorială, unică pentru întreaga familie ocupațională „Justiție”, astfel că ele nu pot fi presupuse în privința altui indicator — coeficientul de multiplicare a cărui înmulțire cu valoarea de referință sectorială genera determinarea valorii nominale a indemnizației de încadrare brute lunare — care este diferențiat în raport cu funcția, gradul profesional și vechimea în funcție a fiecărui judecător și procuror. În acest sens s-a făcut trimitere la considerentul de la paragraful 167 din Decizia nr. 12 din 6 iunie 2022, pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru soluționarea recursului în interesul legii, prin care s-a statuat că soluția egalizării la nivel maxim a indemnizațiilor de încadrare nu poate avea ca efect modificarea elementelor sistemului de salarizare instituit de legiuitor și formarea, pe cale jurisprudențială, a unei *lex tertia*.

42. În raport cu aceste argumente, dar și cu principiul *ubi lex non distinguit nec nos distinguere debemus*, de vreme ce depășirea plafonului maxim stabilit de noua lege de salarizare ar putea avea multiple surse generatoare, iar Legea-cadru nr. 153/2017 nu distinge, s-a concluzionat că art. 36 alin. (6) din această lege-cadru trebuie interpretat în sensul că, indiferent de

sursa care ar genera majorarea salarială, nu poate fi depășită limita prevăzută de grila de salarizare pentru anul 2022.

VII. **Opinia judecătorilor-raportori**

43. Judecătorii-raportori au apreciat că, în interpretarea și aplicarea unitară a prevederilor art. 38 alin. (6) din Legea-cadru nr. 153/2017, drepturile acordate judecătorilor și procurorilor, prin hotărâri judecătorești definitive, reprezentând diferențe rezultate din utilizarea coeficienților de multiplicare prevăzuți la nr. crt. 6—13 de la lit. A din anexa la Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 27/2006, pentru procurorii din cadrul Direcției Naționale Anticorupție și cei din cadrul Direcției de Investigare a Infraacțiunilor de Criminalitate Organizată și Terorism, au natura juridică a unor despăgubiri și sunt limitate la nivelul indemnizației de încadrare lunare pentru anul 2022, atunci când depășirea acestui plafon este determinată de utilizarea coeficienților de multiplicare menționați; indemnizațiile de încadrare la care se face raportarea sunt cele cuprinse în anexa nr. V cap. I din Legea-cadru nr. 153/2017 și care corespund funcției, gradului profesional și vechimii fiecărui judecător sau procuror în parte.

VIII. **Înalta Curte de Casație și Justiție**

Asupra admisibilității recursului în interesul legii

44. Verificând regularitatea sesizării, se constată că Înalta Curte de Casație și Justiție a fost legal investită de Colegiul de conducere al Curții de Apel Alba Iulia, care, potrivit dispozițiilor art. 514 din Codul de procedură civilă, are calitate procesuală pentru declanșarea acestui mecanism de unificare a practicii judiciare, în scopul interpretării și aplicării unitare a legii de către instanțele judecătorești.

45. În privința condițiilor de admisibilitate a recursului în interesul legii, art. 515 din Codul de procedură civilă prevede că: *„Recursul în interesul legii este admisibil numai dacă se face dovada că problemele de drept care formează obiectul judecării au fost soluționate în mod diferit prin hotărâri judecătorești definitive, care se anexează cererii.”*

46. Din conținutul acestei norme de procedură rezultă condițiile ce trebuie îndeplinite cumulativ pentru ca recursul în interesul legii să fie admisibil:

— obiectul recursului în interesul legii să fie o problemă de drept;

— problema de drept să fi fost soluționată în mod diferit de instanțele de judecată;

— dovada soluționării diferite să se facă prin hotărâri judecătorești definitive;

— hotărârile judecătorești definitive să fie anexate cererii.

47. Prima condiție menționată este îndeplinită, deoarece prezentul recurs în interesul legii vizează interpretarea și aplicarea unitară a dispozițiilor art. 38 alin. (6) din Legea-cadru nr. 153/2017, în sensul de a se stabili dacă aceste prevederi se aplică inclusiv în situația acordării diferențelor de drepturi dintre cele efectiv încasate de magistrați (judecători și procurori) și cele de care beneficiază procurorii din cadrul Direcției Naționale Anticorupție/Direcției de Investigare a Infraacțiunilor de Criminalitate Organizată și Terorism, în temeiul legislației de salarizare anterioare.

48. Sunt îndeplinite și celelalte trei condiții de admisibilitate, prevăzute de art. 515 din Codul de procedură civilă, referitoare la soluționarea diferită a aceleiași probleme de drept prin hotărâri judecătorești definitive, întrucât problema de drept supusă analizei a primit interpretări diferite din partea instanțelor judecătorești, prin hotărâri definitive care au fost anexate prezentei sesizări.

49. Cu privire la aceste condiții, deși autorul sesizării a partajat orientările jurisprudențiale în patru categorii de cereri — acțiuni în pretenții/despăgubiri de natură salarială, cereri de lămurire a dispozitivului hotărârii, contestații la titlu vizând întinderea dispozitivului unor hotărâri judecătorești cu privire la care s-a demarat executarea silită și cereri de emiteră a unor

ordine de stabilire a indemnizației de încadrare lunară — în realitate, în aceste categorii de litigii au fost evidențiate două probleme de drept supuse analizei, respectiv cele care formează obiectul recursului în interesul legii.

50. Astfel, *într-o primă orientare jurisprudențială*, covârșitor majoritară, instanțele judecătorești au statuat în sensul că recalcularea pentru trecut a drepturilor salariale ale unor reclamânți (judecători sau procurori), cu luarea în considerare a coeficientului de multiplicare a valorii de referință sectorială, de care au beneficiat procurorii angajați în structurile Direcției Naționale Anticorupție/Direcției de Investigare a Infracțiunilor de Criminalitate Organizată și Terorism, sub imperiul legislației anterioare (nr. crt. 6—13 de la lit. A din anexa la Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 27/2006), nu înlătură de la aplicare dispozițiile art. 38 alin. (6) din Legea-cadru nr. 153/2017 referitoare la limitarea majorărilor salariale reglementate după 1 ianuarie 2018 la nivelul celor stabilite pentru anul 2022, limitare care se va realiza prin raportare la funcția, gradul profesional și vechimea în profesie ale fiecărui reclamant în parte.

51. În sensul acestei orientări jurisprudențiale, din setul de hotărâri judecătorești anexate recursului în interesul legii, au fost identificate mai multe hotărâri definitive, pronunțate în ultimă instanță de curțile de apel care fie au statuat în sensul acestei interpretări, schimbând soluția primei instanțe, fie au confirmat soluții de primă instanță ale tribunalelor, care au tranșat aspectul dedus judecării în sensul interpretării mai sus menționate. În acest sens, au fost anexate sesizării hotărâri judecătorești pronunțate de Curtea de Apel București — Secția a VII-a pentru cauze privind conflicte de muncă și asigurări sociale, Curtea de Apel Cluj — Secția a IV-a pentru litigii de muncă și asigurări sociale, Curtea de Apel Galați — Secția conflicte de muncă și asigurări sociale, Curtea de Apel Oradea — Secția I civilă, Curtea de Apel Craiova — Secția de litigii de muncă și asigurări sociale, Curtea de Apel Pitești — Secția I civilă, Curtea de Apel Constanța — Secția I civilă, Curtea de Apel Alba Iulia — Secția I civilă, Curtea de Apel Ploiești — Secția I civilă.

52. *Într-o altă orientare jurisprudențială* s-a apreciat că recalcularea indemnizației de încadrare cu luarea în considerare a coeficientului de multiplicare 19,000 convenit procurorilor din cadrul Direcției Naționale Anticorupție/Direcției de Investigare a Infracțiunilor de Criminalitate Organizată și Terorism, conform Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 27/2006, nu poate fi limitată prin aplicarea plafonării la care se referă art. 38 alin. (6) din Legea-cadru nr. 153/2017, întrucât s-ar înfrânge autoritatea Deciziei Curții Constituționale nr. 794 din 15 decembrie 2016, iar discriminarea salarială ar persista în continuare (Sentința civilă nr. 983 din 28 iunie 2022 a Tribunalului Caraș-Severin, rămasă definitivă prin Decizia civilă nr. 1.854 din 27 octombrie 2022 a Curții de Apel Timișoara — Secția litigii de muncă și asigurări sociale).

53. Înalta Curte de Casație și Justiție mai constată că două dintre hotărârile de primă instanță, anexate recursului în interesul legii de către titularul sesizării, prin care s-au pronunțat soluții conforme acestei orientări jurisprudențiale minoritare, nu au rămas definitive, ci au fost schimbate, sub aspectul examinat, în calea de atac a apelului, soluția definitivă fiind cea care corespunde primei orientări jurisprudențiale enunțate mai sus. Este vorba despre:

— Încheierea din 12 decembrie 2022, de lămurire a Sentinței nr. 1.460 din 21 decembrie 2020, pronunțată de Tribunalul Suceava — Secția I civilă, care a fost schimbată prin Decizia nr. 768 din 14 septembrie 2023 a Curții de Apel Suceava — Secția I civilă, aspectul ce formează obiect de analiză în prezentul recurs în interesul legii fiind lăsat nesoluționat, cu motivarea că nu a făcut obiectul litigiului pe fond, iar prin cererea de lămurire nu poate fi depășit cadrul procesual;

— Sentința civilă nr. 423 din 15 iulie 2020 a Tribunalului Bihor — Secția I civilă, care a fost schimbată, sub aspectul examinat, prin Decizia civilă nr. 231 din 16 februarie 2022 a Curții de Apel Oradea — Secția I civilă, care a statuat că recalcularea indemnizațiilor de încadrare se va realiza cu respectarea plafonării impuse de art. 38 alin. (6) din Legea-cadru nr. 153/2017.

54. În setul de hotărâri definitive anexat sesizării a fost identificată și *o orientare jurisprudențială nuanțată*, concretizată prin Decizia nr. 21 din 13 decembrie 2022 a Curții de Apel Iași — Secția litigii de muncă și asigurări sociale, referitoare la lămurirea întinderii unei hotărâri judecătorești anterioare, prin care s-a statuat că modalitatea de determinare a indemnizației de încadrare a reclamânților prin prisma Legii-cadru nr. 153/2017 nu face obiectul titlului executoriu, titlu ce se referă la plata unor despăgubiri cauzate prin tratament salarial discriminator în temeiul legislației anterioare de salarizare, astfel că momentul încetării discriminării de tratament nu are nicio legătură cu nivelul maxim de salarizare prevăzut de legea nouă a salarizării, Legea-cadru nr. 153/2017. Prin aceeași decizie s-a subliniat însă că, în măsura în care salarizarea categoriei comparative a magistraților care își desfășoară activitatea în cadrul Direcției Naționale Anticorupție/Direcției de Investigare a Infracțiunilor de Criminalitate Organizată și Terorism, pe baza coeficienților de multiplicare prevăzuți la nr. crt. 6—13 de la lit. A din anexa la Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 27/2006 se va raporta, în condițiile legii noi, la nivelul indemnizațiilor stabilite pentru anul 2022 pentru procurorii cu grad de Parchet de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție, aceste valori-prag vor putea căpăta relevanță la recalcularea diferenței dintre cei doi termeni, în vederea prejudiciului suferit prin discriminare, iar nu în sensul stabilirii unei limite maxime a indemnizației de încadrare brute diferite de cea prevăzută de lege pentru funcția și gradul deținute de reclamânți.

55. Prin urmare, având în vedere că una și aceeași problemă de drept, supusă analizei instanței supreme, a primit interpretări diferite prin hotărâri judecătorești definitive care au fost anexate sesizării, se constată că sunt îndeplinite condițiile de admisibilitate a recursului în interesul legii.

Asupra fondului recursului în interesul legii

56. Problema de drept ce formează obiectul prezentului recurs în interesul legii vizează modalitatea de interpretare și aplicare a dispozițiilor art. 38 alin. (6) din Legea-cadru nr. 153/2017 în privința drepturilor bănești ale judecătorilor și procurorilor, cărora, prin hotărâri judecătorești definitive pronunțate în considerarea dispozițiilor legale anterioare, referitoare la determinarea indemnizației brute lunare și în raport cu algoritmul de calcul prevăzut în aceste acte normative, li s-a recunoscut îndreptățirea de a beneficia de drepturi bănești rezultate din utilizarea coeficienților de multiplicare prevăzuți la nr. crt. 6—13 de la lit. A din anexa la Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 27/2006 pentru procurorii din cadrul Direcției Naționale Anticorupție și cei din cadrul Direcției de Investigare a Infracțiunilor de Criminalitate Organizată și Terorism (coeficienții 19,000—23,000 de multiplicare a valorii de referință sectorială, aplicabili procurorilor din cadrul Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție).

57. Înalta Curte de Casație și Justiție constată că prima orientare jurisprudențială, care este majoritară, este cea corectă, în sensul că îndreptățirea unor reclamânți (judecători sau procurori) la diferențe salariale determinate prin luarea în considerare a coeficientului de multiplicare a valorii de referință sectorială, de care au beneficiat procurorii angajați în structurile Direcției Naționale Anticorupție/Direcției de Investigare a Infracțiunilor de Criminalitate Organizată și Terorism, sub imperiul legislației anterioare (nr. crt. 6—13 de la lit. A din anexa la Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 27/2006), nu înlătură

de la aplicare dispozițiile art. 38 alin. (6) din Legea-cadru nr. 153/2017.

58. Astfel, conform prevederilor art. 38 alin. (6) din Legea-cadru nr. 153/2017, „În situația în care, începând cu 1 ianuarie 2018, salariile de bază, soldele de funcție/salariile de funcție, indemnizațiile de încadrare sunt mai mari decât cele stabilite potrivit prezentei legi pentru anul 2022 sau devin ulterior mai mari ca urmare a majorărilor salariale reglementate, se acordă cele stabilite pentru anul 2022”.

59. Pentru înțelegerea și corecta interpretare și aplicare a acestor dispoziții legale supuse analizei sunt necesare atât o examinare a evoluției legislației anterioare privind salarizarea, cât și o atentă valorificare a aspectelor juridice ori de ordin constituțional deja tranșate prin decizii obligatorii ale Curții Constituționale ori ale Înaltei Curți de Casație și Justiție.

60. De asemenea, este necesară lămurirea naturii juridice a drepturilor acordate prin hotărârile judecătorești definitive vizând utilizarea coeficienților de multiplicare prevăzuți la nr. crt. 6—13 de la lit. A din anexa la Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 27/2006 pentru procurorii din cadrul Direcției Naționale Anticorupție și cei din cadrul Direcției de Investigare a Infracțiunilor de Criminalitate Organizată și Terorism, aspect esențial în tranșarea chestiunii controversate privind incidența sau neincidența plafonării la care se referă art. 38 alin. (6) din Legea-cadru nr. 153/2017.

61. O incursiune retrospectivă în privința evoluției legislației privind salarizarea magistraților relevă faptul că, prin Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 27/2006, urmărind asigurarea salarizării adecvate și nediscriminatorii a judecătorilor și procurorilor, așa cum rezultă din preambulul ordonanței de urgență a Guvernului, legiuitorul a instituit la acea vreme o nouă modalitate de determinare a indemnizației de încadrare brute lunare a magistraților, stabilită în raport cu nivelul instanțelor sau parchetelor, cu funcția deținută și cu vechimea în magistratură prevăzută de art. 86 din Legea nr. 303/2004 privind statutul judecătorilor și procurorilor, republicată, cu modificările și completările ulterioare, pe baza valorii de referință sectorială înmulțite cu coeficienții de multiplicare prevăzuți în anexa care făcea parte integrantă din ordonanța de urgență a Guvernului [art. 3 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 27/2006].

62. Evoluția ulterioară a legislației privind salarizarea magistraților, dar și a celorlalte categorii profesionale salarizate din fonduri bugetare a făcut deja obiect de analiză în jurisprudența obligatorie a instanței supreme, dar și în jurisprudența Curții Constituționale, fapt care impune valorificarea, în prezenta decizie, a aspectelor deja constatate și dezlegate.

63. Astfel, în cuprinsul Deciziei nr. 7 din 11 februarie 2019 a Înaltei Curți de Casație și Justiție — Completul competent să judece recursul în interesul legii (paragrafele 40—43) s-a reținut că, prin Legea-cadru nr. 330/2009 privind salarizarea unitară a personalului plătit din fonduri publice, cu modificările ulterioare (*Legea-cadru nr. 330/2009*), s-a stabilit un sistem unitar de salarizare pentru personalul bugetar plătit din bugetul general consolidat [art. 1 alin. (1) din legea-cadru], sistem care impunea o reîncadrare pe noile funcții, grade, trepte și gradații, însă, datorită prevederilor referitoare la aplicarea etapizată a legii, precum și modificărilor legislative ulterioare, aplicarea acestui act normativ nu a fost însoțită și de o calculare a salariilor prin utilizarea coeficienților de ierarhizare prevăzuți în anexele la Legea-cadru nr. 330/2009.

64. Așa cum s-a reținut deja în decizia instanței supreme sus-menționate, Legea-cadru nr. 330/2009 a fost abrogată prin art. 39 lit. w) din Legea-cadru nr. 284/2010 privind salarizarea unitară a personalului plătit din fonduri publice, cu modificările și completările ulterioare (*Legea-cadru nr. 284/2010*), care a avut

ca obiect, de asemenea, stabilirea unui sistem unitar de salarizare pentru personalul plătit din bugetul consolidat, act normativ care, prin art. 7 alin. (2), stabilea că „*Valoarea salariilor de bază, soldelor funcțiilor de bază/salariilor funcțiilor de bază și a indemnizațiilor lunare de încadrare utilizată la reîncadrarea pe funcții a personalului în anul 2011 se stabilește prin legea privind salarizarea în anul 2011 a personalului plătit din fonduri publice*”.

65. Legea-cadru nr. 284/2010 a fost succedată, în perioada 2011—2016, de legi anuale de salarizare, astfel: Legea nr. 285/2010 privind salarizarea în anul 2011 a personalului plătit din fonduri publice; Legea nr. 283/2011 privind aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 80/2010 pentru completarea art. 11 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 37/2008 privind reglementarea unor măsuri financiare în domeniul bugetar, prin care s-a stabilit salarizarea în anul 2012 a personalului plătit din fonduri publice; Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 84/2012 privind stabilirea salariilor personalului din sectorul bugetar în anul 2013, prorogarea unor termene din acte normative, precum și unele măsuri fiscal-bugetare, aprobată prin Legea nr. 36/2014, cu modificările ulterioare; Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 103/2013 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice în anul 2014, precum și alte măsuri în domeniul cheltuielilor publice, aprobată cu completări prin Legea nr. 28/2014, cu modificările și completările ulterioare; Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 83/2014 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice în anul 2015, precum și alte măsuri în domeniul cheltuielilor publice, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 71/2015, cu modificările și completările ulterioare; Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 57/2015 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice în anul 2016, prorogarea unor termene, precum și unele măsuri fiscal-bugetare, modificată și completată prin Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 20/2016, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 250/2016.

66. Legile de salarizare anterioare — Legea-cadru nr. 330/2009 și Legea-cadru nr. 284/2010 și, implicit, Legea nr. 285/2010 — au prevăzut că se vor aplica tuturor categoriilor de personal plătit din bugetul general consolidat al statului, prin urmare inclusiv sistemului judiciar.

67. Însă Înalta Curte de Casație și Justiție a subliniat în jurisprudența sa anterioară (paragraful 51 al Deciziei nr. 7 din 11 februarie 2019 a Completului competent să judece recursul în interesul legii) că, deși salarizarea personalului bugetar apărea ca fiind reglementată prin Legea-cadru nr. 284/2010, de la data aprobării acesteia nu au fost aplicate nici valoarea de referință și nici coeficienții de ierarhizare corespunzători claselor de salarizare, prevăzuți în anexele acestei legi-cadru, fiind adoptate, în mod succesiv, amânări ale aplicării Legii-cadru nr. 284/2010, pe motivul constrângerilor financiare, împrejurări ce au determinat ca salarizarea personalului bugetar să se realizeze la nivelul anului 2009.

68. Acest context legislativ, care nu s-a bucurat de cel mai înalt nivel de coerență, fiind ulterior aglomerat și de acte normative speciale, edictate aproape anual, menite să stabilească, pentru fiecare an în parte, modul și limitele de salarizare a personalului bugetar, inclusiv a celui din sistemul judiciar, a generat litigii pe rolul instanțelor promovate de personalul plătit din fonduri bugetare, fiind invocate diverse motive, printre care și un tratament discriminatoriu în ceea ce privește modul de salarizare. Pe cale de consecință, inclusiv ca efect al unor hotărâri judecătorești definitive, la nivelul autorităților și instituțiilor publice s-au ivit discrepanțe în ceea ce privește nivelul concret și efectiv al retribuției lunare încasate de personalul care își desfășoară activitatea în condiții identice, având același nivel de pregătire profesională, aceeași vechime în muncă și în funcție.

69. Pentru a înlătura aceste diferențe de salarizare, legiuitorul a intervenit inițial prin art. 1 alin. (5¹) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 83/2014, prin care a stabilit că: *„Prin excepție de la prevederile alin. (1) și (2), personalul din aparatul de lucru al Parlamentului și din celelalte instituții și autorități publice, salarizat la același nivel, precum și personalul din cadrul Consiliului Concurenței și al Curții de Conturi, inclusiv personalul prevăzut la art. 5 din aceste instituții, care beneficiază de un quantum al salariilor de bază și al sporurilor mai mici decât cele stabilite la nivel maxim în cadrul aceleiași instituții sau autorități publice pentru fiecare funcție/grad/treaptă și gradație, va fi salarizat la nivelul maxim dacă își desfășoară activitatea în aceleași condiții.”*

70. Ulterior, a fost edictată Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 20/2016, iar, potrivit notei de fundamentare, și acest act normativ a fost adoptat în regim de urgență pentru a elimina discrepanțele existente în materie de salarizare între persoanele care își desfășoară activitatea în condiții identice, având același nivel de pregătire profesională, aceeași vechime în muncă și în funcție, dar un nivel diferit de salarizare.

71. Astfel, prin art. 1 pct. 1 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 20/2016 a fost completată Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 57/2015, fiind introdus art. 3¹, care prevedea la alin. (1) că: *„Prin excepție de la prevederile art. 1 alin. (1), începând cu luna august 2016, personalul plătit din fonduri publice care beneficiază de un quantum al salariilor de bază/indemnizațiilor de încadrare mai mic decât cel stabilit la nivel maxim pentru fiecare funcție, grad/treaptă, gradație, vechime în funcție sau în specialitate, după caz, va fi salarizat la nivelul maxim al salariului de bază/indemnizației de încadrare din cadrul instituției sau autorității publice respective, dacă își desfășoară activitatea în aceleași condiții.”*

72. O parte din aceste dispoziții legale noi au făcut obiectul examenului de constituționalitate, iar Curtea Constituțională, prin Decizia nr. 794 din 15 decembrie 2016, a constatat că dispozițiile art. 3¹ alin. (12) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 57/2015 sunt neconstituționale câtă vreme „la stabilirea nivelului maxim al salariului de bază/indemnizației de încadrare din cadrul instituției sau autorității publice, se iau în considerare numai drepturile salariale prevăzute în actele normative privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice și nu se includ drepturile stabilite sau recunoscute prin hotărâri judecătorești”. În esență, ținând cont și de scopul urmărit prin aceste dispoziții legale, Curtea Constituțională a statuat că excluderea, prin lege, a majorărilor salariale stabilite sau recunoscute prin hotărâri judecătorești de la calculul nivelului maxim al salariului de bază/indemnizației de încadrare din cadrul autorității publice afectează art. 124 și 126 din Constituția României, precum și principiul fundamental al separației și echilibrului puterilor — legislativă, executivă și judecătorească — în cadrul democrației constituționale, consacrat de art. 1 alin. (4) din Legea fundamentală, deoarece, printr-un act normativ emis de Guvern, ca legiuitor delegat potrivit art. 115 alin. (4)—(6) din Constituție, se consacră, pe cale legislativă, nerecunoașterea hotărârilor judecătorești definitive, respectiv definitive și irevocabile, emise de puterea judecătorească.

73. În concluzie, Curtea Constituțională a subliniat că efectul neconstituționalității art. 3¹ alin. (12) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 57/2015 (introdus prin Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 43/2016 pentru modificarea și completarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 57/2015 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice în anul 2016, prorogarea unor termene, precum și unele măsuri fiscal-bugetare, pentru modificarea și completarea unor acte normative și pentru aplicarea unitară a dispozițiilor legale) este acela că „nivelul maxim al salariului de bază/indemnizației de

încadrare”, la care se face egalizarea prevăzută de art. 3¹ alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 57/2015 (introdus prin Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 20/2016), trebuie să includă și drepturile stabilite sau recunoscute prin hotărâri judecătorești. Așadar, personalul care beneficiază de aceleași condiții trebuie să fie salarizat la nivelul maxim al salariului de bază/indemnizației de încadrare din cadrul aceleiași categorii profesionale și familii ocupaționale, indiferent de instituție sau autoritate publică.

74. Cu toate acestea, Curtea Constituțională a mai subliniat că *„în vederea egalizării prevăzute de art. 3¹ alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 57/2015, «nivelul maxim al salariului de bază/indemnizației de încadrare», care trebuie să includă și drepturile stabilite sau recunoscute prin hotărâri judecătorești definitive și irevocabile/definitive, urmează să se stabilească prin raportare la aceeași funcție, grad, gradație, vechime în muncă și în specialitate, aceleași condiții de studii, din cadrul întregii categorii profesionale, respectiv familii ocupaționale, indiferent de instituție sau autoritate publică”* (paragraful 34).

75. Ulterior, Înalta Curte de Casație și Justiție a subliniat, la rândul ei, în jurisprudența sa obligatorie (Decizia nr. 13 din 13 martie 2023 a Completului pentru dezlegarea unor chestiuni de drept, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 401 din 10 mai 2023, paragraful 145) că dezlegările instanței de contencios constituțional din cuprinsul Deciziei nr. 794 din 15 decembrie 2016 sunt integrate în prezent de normele de la art. 6 lit. b) și c) din Legea-cadru nr. 153/2017, respectiv în conținutul conceptual al principiului nediscriminării (care reclamă eliminarea oricăror forme de discriminare și instituirea unui tratament egal cu privire la personalul din sectorul bugetar care prestează aceeași activitate și are aceeași vechime în muncă și în funcție) și în cel al principiului egalizării cu salariul maxim în plată pentru persoane din aceeași instituție sau autoritate publică (în sensul asigurării de salarii de bază egale pentru muncă cu valoare egală).

76. Reamintind că limitele investiției cu prezentul recurs în interesul legii se referă exclusiv la componenta variabilă reprezentată de coeficienții de multiplicare prevăzuți la nr. crt. 6—13 de la lit. A din anexa la Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 27/2006 pentru procurorii din cadrul Direcției Naționale Anticorupție și cei din cadrul Direcției de Investigare a Infracțiunilor de Criminalitate Organizată și Terorism, iar nu și la componenta fixă constând în valoarea de referință sectorială, se cuvine a sublinia că jurisprudența instanței supreme a lămurit distincția esențială dintre elementele componente prin intermediul cărora se determină indemnizațiile de încadrare ale magistraților, reglementate de legislația anterioară de salarizare.

77. Astfel, valoarea de referință sectorială este o componentă cu aplicabilitate generală, ce constituie un reper unic avut în vedere pentru calcularea indemnizațiilor de încadrare pentru întregul personal al familiei ocupaționale „Justiție”, în timp ce coeficienții de multiplicare constituie elementul component în funcție de care se realizează diferențierea veniturilor judecătorilor și procurorilor, în considerarea nivelului instanței sau al parchetului la care își desfășoară activitatea ori în considerarea funcției pe care o ocupă.

78. Prin urmare, dacă nivelul valorii de referință sectorială este același, indiferent de nivelul instanței sau parchetului la care funcționează și indiferent de funcția ocupată, coeficienții de multiplicare sunt diferiți și reprezintă reperul care asigură dezideratul diferențierii veniturilor, în considerarea nivelului instanței sau al parchetului și a funcției ocupate, având o aplicabilitate restrânsă numai la anumiți destinatari ai legii.

79. Această distincție între elementul cu aplicabilitate generală reprezentat de valoarea de referință sectorială și elementul cu aplicabilitate restrânsă reprezentat de coeficienții

de multiplicare a fost reținută, cu putere obligatorie, în jurisprudența Înaltei Curți de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept, fiind relevante sub acest aspect Decizia nr. 36 din 4 iunie 2018, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 606 din 16 iulie 2018 (paragraful 79), Decizia nr. 55 din 13 septembrie 2021, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1102 din 19 noiembrie 2021 (paragrafele 73, 74, 80 și 81) și Decizia nr. 80 din 11 decembrie 2023, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 84 din 30 ianuarie 2024 (paragrafele 81 și 82).

80. În acest sens, prin Decizia nr. 80 din 11 decembrie 2023, pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept, în interpretarea și aplicarea unitară a prevederilor art. 6 lit. b) și c) din Legea-cadru nr. 153/2017, instanța supremă a stabilit că „*principiile nediscriminării și egalității pot fi invocate pentru egalizarea la nivel maxim a salariilor de bază, cu luarea în considerare inclusiv a majorărilor recunoscute prin hotărâri judecătorești definitive, sub rezerva ca ele să aibă aplicabilitate generală la nivelul aceleiași categorii profesionale din cadrul aceleiași familii ocupaționale*”.

81. În considerentele acestei decizii, cuprinse la paragraful 81, s-a făcut referire la faptul că „*singurul element component al indemnizației de încadrare/salariului de bază, de aplicabilitate generală, este valoarea de referință sectorială*”, iar „*diferențierea veniturilor magistraților — în considerarea fie a nivelului instanței ori al parchetului la care își desfășoară activitatea, fie a funcției pe care o ocupă — se face, în mod exclusiv, prin aplicarea unor coeficienți de multiplicare distincți, nivelul valorii de referință sectorială rămânând însă constant*”. Spre deosebire de valoarea de referință sectorială, ca reper unic de referință în sectorul în care este incident, „*celălalt element component al indemnizației de încadrare/salariului de bază — coeficientul de multiplicare — constituie reperul în funcție de care se realizează dezideratul diferențierii veniturilor magistraților și ale altor categorii de personal din sistemul justiției, în considerarea fie a nivelului instanței/parchetului la care își desfășoară activitatea, fie a funcției pe care o ocupă; ca atare, el nu are aplicabilitate generală, ci dimpotrivă, una restrânsă la sfera anumitor beneficiari ai legii*”. De asemenea, în paragraful 82, s-a reținut că „*atunci când instanțele judecătorești sunt investite cu cereri de egalizare a unor salarii de bază prin includerea unor majorări recunoscute prin hotărâri definitive, trebuie să examineze dacă în respectivele hotărâri au fost interpretate norme de lege care au instituit majorări de aplicabilitate generală, căci numai într-un astfel de caz principiile examinate pot constitui temei al egalizării; dacă sfera lor de aplicare este însă restrânsă în beneficiul unor anumiți destinatari ai legii, cele două principii se opun egalizării salariilor de bază ale persoanelor cărora legea nu le recunoaște dreptul la respectivele majorări*”.

82. Așadar, distincția dintre elementele componente ale indemnizațiilor de încadrare ale magistraților este relevantă, deoarece elementul cu aplicabilitate generală în cadrul aceleiași familii ocupaționale nu poate fi supus unei limitări, fiind un reper unic, constant și invariabil, în sensul că are aceeași valoare indiferent de gradul instanței sau al parchetului ori de funcția ocupată. Cu alte cuvinte, elementul cu aplicabilitate generală avut în vedere la calcularea indemnizațiilor de încadrare nu poate fi supus unei plafon în anumite situații concrete, particulare, deoarece s-ar înfrânge tocmai principiul egalității și principiul nediscriminării, ajungându-se, în contra legii, la aplicarea unei valori de referință sectoriale distincte în cadrul aceleiași familii ocupaționale.

83. În schimb, coeficienții de multiplicare constituie elementul component variabil, având o aplicabilitate restrânsă la sfera

anumitor beneficiari, prin intermediul cărora se realizează o diferențiere a veniturilor în raport cu nivelul instanței sau al parchetului și cu funcția ocupată. Prin respectarea acestor coeficienți prevăzuți de legiuitor se asigură premisa respectării principiului ierarhizării, pe verticală și pe orizontală, în cadrul aceluiași domeniu, în funcție de complexitatea și importanța activității desfășurate. De aceea, în măsura în care se pune problema plafonării indemnizațiilor de încadrare ale magistraților, singurul element component care ar putea fi vizat de această limitare nu poate fi decât cel variabil.

84. Dat fiind contextul legislativ anterior anului 2017 și succesiunea în timp a actelor normative de salarizare, precum și efectele produse de acestea, prin Legea-cadru nr. 153/2017 legiuitorul a intervenit și a stabilit un nou cadru legal de reglementare a sistemului de salarizare pentru personalul din sectorul bugetar plătit din bugetul general consolidat al statului, inclusiv pentru personalul din familia ocupațională „Justiție”.

85. Noul sistem de salarizare consacrat prin Legea-cadru nr. 153/2017 se clădește pe principiile enumerate în art. 6 din acest act normativ, dintre care relevant pentru analiza de față este principiul ierarhizării, atât pe verticală, cât și pe orizontală, în cadrul aceluiași domeniu, în funcție de complexitatea și importanța activității desfășurate.

86. Dispozițiile cuprinse în art. 38 alin. (6) din Legea-cadru nr. 153/2017 au făcut obiect al examenului de constituționalitate în mai multe rânduri. În mod consecvent, Curtea Constituțională a respins excepția de neconstituționalitate prin deciziile pronunțate, dintre care pot fi amintite: Decizia nr. 700 din 31 octombrie 2019, Decizia nr. 326 din 11 iunie 2020, Decizia nr. 328 din 11 iunie 2020, Decizia nr. 585 din 23 septembrie 2021 sau Decizia nr. 80 din 2 martie 2023, precum și celelalte decizii enunțate la capitolul IV din prezenta decizie.

87. În esență, în cuprinsul Deciziei nr. 700 din 31 octombrie 2019, făcând o analiză de ansamblu a actului normativ, precum și o analiză a dispozițiilor de aplicare etapizată a acestuia, Curtea Constituțională a subliniat că „*stabilirea, prin prevederile art. 38 alin. (6) din Legea-cadru nr. 153/2017, a unei limite a cuantumului salariului de bază, soldelor de funcție/salariilor de funcție, indemnizațiilor de încadrare care sunt mai mari decât cele stabilite, potrivit acestei legi, la nivelul prevăzut de lege pentru anul 2022, are un caracter tehnic, fără a dispune cu privire la reducerea salariilor de bază ale personalului plătit din fonduri publice*” (paragraful 37).

88. Ulterior acestui examen de constituționalitate, în urma căruia Curtea Constituțională a consfințit conformitatea dispozițiilor art. 38 alin. (6) din Legea-cadru nr. 153/2017 cu principiile Legii fundamentale, Înalta Curte de Casație și Justiție a fost sesizată cu un recurs în interesul legii prin care i s-a solicitat să se pronunțe asupra existenței sau inexistenței dreptului reclamanților (judecători și asistenți judiciari) de a beneficia de diferențe bănești determinate în raport cu coeficienții de multiplicare 19,000—23,000 prevăzuți de art. 11 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 27/2006 pentru procurorii din cadrul Direcției Naționale Anticorupție și cei din cadrul Direcției de Investigare a Infrațiunilor de Criminalitate Organizată și Terorism.

89. Prin Decizia nr. 11 din 4 mai 2020, Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru soluționarea recursului în interesul legii a respins ca inadmisibilă sesizarea, pentru neîntrunirea condițiilor de admisibilitate referitoare la existența unor hotărâri judecătorești definitive prin care una și aceeași problemă de drept ce a format obiectul judecății să fi fost soluționată în mod diferit.

90. Spre deosebire de obiectul recursului în interesul legii formulat anterior, respins ca inadmisibil prin Decizia nr. 11 din 4 mai 2020 a instanței supreme, prin prezentul recurs în interesul legii Înalta Curte de Casație și Justiție nu a fost

chemată să statueze asupra îndreptăririi judecătorilor și procurorilor la despăgubiri constând în diferențe salariale rezultate din utilizarea coeficienților de multiplicare 19,000—23,000 prevăzuți de art. 11 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 27/2006 pentru procurorii din cadrul Direcției Naționale Anticorupție și cei din cadrul Direcției de Investigare a Infracțiunilor de Criminalitate Organizată și Terorism, ci asupra divergenței jurisprudențiale ivite ulterior în practica judiciară a instanțelor, în sensul că unele instanțe au apreciat că acordarea acestor diferențe bănești nu poate determina depășirea plafonului maxim stabilit de noua lege a salarizării — Legea-cadru nr. 153/2017, la care se referă art. 38 alin. (6) din acest act normativ, în timp ce alte instanțe au considerat că astfel de diferențe bănești se cuvin a fi acordate și pe viitor, fără aplicarea dispozițiilor și a plafoanelor impuse, în raport cu gradul profesional, cu vechimea în funcție și gradație, de acest nou act normativ edictat în domeniul salarizării.

91. Ținând cont de limitele investiției instanței supreme și analizând cu prioritate problema naturii juridice a acestor drepturi recunoscute magistraților — judecători și procurori — din examinarea hotărârilor judecătorești atașate recursului în interesul legii rezultă că acestea se referă la acordarea unor despăgubiri echivalente cu diferențele salariale rezultate din aplicarea coeficienților de multiplicare prevăzuți de Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 27/2006 pentru procurorii din cadrul Direcției Naționale Anticorupție și cei din cadrul Direcției de Investigare a Infracțiunilor de Criminalitate Organizată și Terorism. Sumele de bani astfel acordate au rolul de a compensa prejudiciul cauzat magistraților reclamanți în privința cărora instanțele judecătorești au reținut că au fost supuși unui *tratament salarial discriminatoriu* sub aspectul cuantumului drepturilor salariale cuvenite.

92. Natura juridică a diferențelor de drepturi rezultate din utilizarea coeficienților de multiplicare prevăzuți pentru procurorii din cadrul Direcției Naționale Anticorupție și cei din cadrul Direcției de Investigare a Infracțiunilor de Criminalitate Organizată și Terorism, acordate prin hotărâri judecătorești definitive, pronunțate în litigii de dreptul muncii, este așadar aceea de despăgubiri, iar nicidecum aceea de drepturi salariale stabilite pe cale jurisprudențială. O atare concluzie se sprijină în primul rând pe dispozițiile art. 27 alin. (1) din Ordonanța Guvernului nr. 137/2000 privind prevenirea și sancționarea tuturor formelor de discriminare, republicată, cu modificările și completările ulterioare (*Ordonanța Guvernului nr. 137/2000*), care prevăd că „*Persoana care se consideră discriminată poate formula în fața instanței de judecată o cerere pentru acordarea de despăgubiri și restabilirea situației anterioare discriminării sau anularea situației create prin discriminare, potrivit dreptului comun (...)*”.

93. În al doilea rând, această concluzie se desprinde și din deciziile Curții Constituționale nr. 818, 819 și 820 din 3 iulie 2008, publicate în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 537 din 16 iulie 2008, prin care instanța de contencios constituțional, examinând inclusiv dispozițiile art. 27 alin. (1) din Ordonanța Guvernului nr. 137/2000, a statuat că acestea sunt neconstituționale, în măsura în care din acestea se desprinde înțelesul că instanțele judecătorești au competența să anuleze ori să refuze aplicarea unor acte normative cu putere de lege, considerând că sunt discriminatorii, și să le înlocuiască cu norme create pe cale judiciară sau cu prevederi cuprinse în alte acte normative. În considerentele acestor decizii, Curtea Constituțională a subliniat că dispozițiile din cuprinsul Ordonanței Guvernului nr. 137/2000 examinate nu pot fi interpretate și aplicate în sensul că ar conferi instanțelor judecătorești competența de a desființa norme juridice instituite prin lege și de a crea în locul acestora alte norme sau de a le substitui cu norme cuprinse în alte acte normative, deoarece

o asemenea interpretare este evident neconstituțională, întrucât încalcă principiul separației puterilor consacrat în art. 1 alin. (4) din Constituție, precum și prevederile art. 61 alin. (1) din Legea fundamentală, în conformitate cu care Parlamentul este unica autoritate legiuitoare a țării.

94. Pe cale de consecință, întrucât instanțele nu se pot substitui legiuitorului și nu pot conferi drepturi pe cale jurisprudențială, pe care legea nu le prevede, putând exclusiv să dispună repararea unui prejudiciu creat printr-un tratament discriminator, inclusiv sub forma unei despăgubiri periodice, rezultă că aceste drepturi bănești, recunoscute prin hotărâri judecătorești definitive, echivalente cu diferențele dintre drepturile salariale încasate și drepturile salariale calculate în funcție de coeficienții de multiplicare corespunzători procurorilor din cadrul Direcției Naționale Anticorupție și celor din cadrul Direcției de Investigare a Infracțiunilor de Criminalitate Organizată și Terorism, au natura juridică a unor despăgubiri periodice, iar respectivele hotărâri judecătorești nu au fost de natură a modifica/a completa legea și nici de a schimba cadrul legal prin care se determină indemnizația de încadrare a celor care au beneficiat de acești coeficienți, având ca efect exclusiv acoperirea prejudiciului cauzat prin tratamentul salarial discriminator generat de reglementarea anterioară și constatată pe cale jurisprudențială.

95. Reținând așadar că despăgubirile echivalente drepturilor salariale rezultate din utilizarea coeficienților de multiplicare prevăzuți pentru procurorii din cadrul Direcției Naționale Anticorupție și cei din cadrul Direcției de Investigare a Infracțiunilor de Criminalitate Organizată și Terorism, acordate prin hotărâri judecătorești definitive, nu au fost de natură a schimba cadrul legal de determinare a cuantumului indemnizației de încadrare, instanța supremă constată, totuși, că aceste despăgubiri au fost determinate și acordate prin raportare la norme legale, respectiv la dispozițiile ce reglementează coeficienții de multiplicare prevăzuți de Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 27/2006 pentru o anumită categorie de magistrați (procurorii din cadrul Direcției Naționale Anticorupție și cei din cadrul Direcției de Investigare a Infracțiunilor de Criminalitate Organizată și Terorism), valoarea acestor despăgubiri fiind așadar circumscrisă unor prevederi legale aplicabile drepturilor salariale.

96. Prin urmare, atât timp cât despăgubirile stabilite prin hotărâri judecătorești definitive reprezintă echivalentul unor diferențe salariale calculate prin aplicarea unor anumiți coeficienți de multiplicare prevăzuți de lege, ca element component variabil pentru determinarea indemnizațiilor de încadrare, în raport cu dezlegările date de Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept prin Decizia nr. 80 din 11 decembrie 2023 mai sus analizată, trebuie să se țină seama de dispozițiile legale incidente în privința acestor diferențe de drepturi salariale, inclusiv de prevederile art. 38 alin. (6) din Legea-cadru nr. 153/2017, de îndată ce dispozițiile acestui act normativ și ale anexelor sale devin aplicabile.

97. Așa fiind, în raport cu limitele investiției instanței supreme, stabilite prin prezentul recurs în interesul legii promovat de Colegiul de conducere al Curții de Apel Alba Iulia, ținând seama de considerentele mai sus expuse, Înalta Curte de Casație și Justiție concluzionează că problema de drept care a suscitat controverse în practica judiciară a primit o rezolvare corectă din partea instanțelor care au conturat opinia jurisprudențială majoritară și care au conchis că drepturile acordate prin hotărâri judecătorești definitive prin care au fost recunoscute diferențe bănești determinate prin utilizarea coeficienților de multiplicare prevăzuți la nr. crt. 6—13 de la lit. A din anexa la Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 27/2006 pentru procurorii din cadrul Direcției Naționale Anticorupție și cei din cadrul Direcției de

Investigare a Infracțiunilor de Criminalitate Organizată și Terorism trebuie să fie limitate la nivelul indemnizației lunare pentru anul 2022, atunci când depășirea acestui plafon ar rezulta din utilizarea coeficienților de multiplicare menționați.

98. Pe cale de consecință, în perioada relevantă pentru aplicarea Legii-cadru nr. 153/2017, nivelul despăgubirilor stabilite prin hotărârile judecătorești definitive în discuție se impune a fi determinat prin scăderea din cuantumul rezultat prin utilizarea coeficienților de multiplicare prevăzuți de legislația anterioară pentru procurorii din cadrul Direcției Naționale Anticorupție și cei din cadrul Direcției de Investigare a Infracțiunilor de Criminalitate Organizată și Terorism, cu aplicarea plafonului legal stabilit de noua lege de salarizare în anexa nr. V cap. I din Legea-cadru nr. 153/2017, la care face trimitere art. 38 alin. (6) din acest act normativ, a cuantumului rezultat prin utilizarea coeficienților de multiplicare corespunzători, prevăzuți de legislația anterioară, în raport cu nivelul instanței sau parchetului și al funcției ocupate, pentru fiecare judecător și procuror în parte.

99. În același context, instanța supremă mai subliniază că, de vreme ce aceste hotărâri judecătorești rămase definitive, care au recunoscut judecătorilor și procurorilor drepturi constând în diferențe rezultate din utilizarea coeficienților de multiplicare prevăzuți la nr. crt. 6—13 de la lit. A din anexa la Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 27/2006, au fost pronunțate ca urmare a constatării unui tratament juridic discriminator pe care l-au generat actele normative edictate în trecut, efectul acestor hotărâri judecătorești definitive nu se poate întinde în timp decât pe perioada în care actele normative respective, în temeiul cărora au fost pronunțate hotărârile judecătorești definitive în trecut, sunt în vigoare și produc efecte juridice.

100. Însă, din momentul aplicării efective a unui act normativ nou, cum este și Legea-cadru nr. 153/2017, care așează pe noi

principii sistemul de salarizare a personalului plătit din fonduri publice, inclusiv a magistraților, eventuala existență a unui tratament juridic discriminator, în ceea ce privește nivelul indemnizației brute de încadrare, trebuie analizată din perspectiva principiilor și efectelor noului act normativ edictat, dar și a jurisprudenței obligatorii dezvoltate între timp atât la nivelul Curții Constituționale, cât și la nivelul Înaltei Curți de Casație și Justiție.

101. Cât privește aspectul adiacent supus analizei instanței supreme, referitor la funcția, gradul profesional, vechimea în funcție și gradația la care se va face raportarea și, eventual, plafonarea la care se referă art. 38 alin. (6) din Legea-cadru nr. 153/2017, considerentele mai sus expuse sunt suficient de edificatoare pentru a sugera concluzia că această raportare și plafonare se vor realiza în acord cu limitele stabilite prin anexa nr. V cap. 1 din Legea-cadru nr. 153/2017 și care corespund funcției, gradului profesional, vechimii în funcție și gradației fiecărui judecător sau procuror în parte.

102. Principiul legalității, principiul nediscriminării și al egalității, principiul importanței sociale a muncii și cel al ierarhizării pe verticală și orizontală, așa cum sunt ele definite de art. 6 din Legea-cadru nr. 153/2017, coroborate cu considerentele expuse în Decizia nr. 80 din 11 decembrie 2023 a Înaltei Curți de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept, converg în mod categoric înspre o atare concluzie, neexistând niciun argument juridic care să încline spre o altă soluție, respectiv înspre o raportare și o eventuală plafonare, în funcție de limitele salariale ale unor judecători sau procurori având altă funcție, alt grad profesional, o altă vechime în funcție și gradație decât magistratul a cărui indemnizație se impune a fi stabilită conform Legii-cadru nr. 153/2017.

103. Fiind întrunite dispozițiile art. 514 din Codul de procedură civilă, în temeiul dispozițiilor art. 517 alin. (1) din același cod,

ÎNALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE

În numele legii

DECIDE:

Admite recursul în interesul legii formulat de Colegiul de conducere al Curții de Apel Alba Iulia.

În interpretarea și aplicarea unitară a prevederilor art. 38 alin. (6) din Legea-cadru nr. 153/2017 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice, cu modificările și completările ulterioare, stabilește că:

Drepturile acordate judecătorilor și procurorilor, prin hotărâri judecătorești definitive, reprezentând diferențe rezultate din utilizarea coeficienților de multiplicare prevăzuți la nr. crt. 6—13 de la lit. A din anexa la Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 27/2006 privind salarizarea și alte drepturi ale judecătorilor, procurorilor și altor categorii de personal din sistemul justiției, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 45/2007, cu modificările și completările ulterioare, pentru procurorii din cadrul Direcției Naționale Anticorupție și cei din cadrul Direcției de Investigare a Infracțiunilor de Criminalitate Organizată și Terorism, au natura juridică a unor despăgubiri.

Cuquantumul acestor despăgubiri este supus plafonului prevăzut de art. 38 alin. (6) din Legea-cadru nr. 153/2017, dacă depășirea acestuia este determinată de utilizarea coeficienților de multiplicare menționați.

Indemnizațiile de încadrare la care se face raportarea sunt cele cuprinse în anexa nr. V cap. I din Legea-cadru nr. 153/2017 și care corespund funcției, gradului profesional, vechimii în funcție și gradației fiecărui judecător sau procuror în parte.

Obligatorie, potrivit dispozițiilor art. 517 alin. (4) din Codul de procedură civilă.

Pronunțată în ședință publică astăzi, 11 martie 2024.

VICEPREȘEDINTELE ÎNALTEI CURȚI DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE
MARIANA CONSTANTINESCU

Magistrat-asistent,
Mihaela Lorena Repana

**ACTE ALE PARTIDELOR POLITICE
PUBLICATE ÎN TEMEIUL LEGII NR. 334/2006
PRIVIND FINANȚAREA ACTIVITĂȚII
PARTIDELOR POLITICE
ȘI A CAMPANIILOR ELECTORALE**

PARTIDUL OLTENILOR

Situația cuantumului total al cotizațiilor primite în anul 2023

Denumirea partidului politic: Partidul Oltenilor

Sediul partidului politic: Craiova, Str. Dezrobirii nr. 55, demisol

Nr. crt.	Organizația/Filiala județeană	Cuquantumul total al cotizațiilor primite în luna ianuarie	Cuquantumul total al cotizațiilor primite în luna februarie	Cuquantumul total al cotizațiilor primite în luna martie	Cuquantumul total al cotizațiilor primite în luna aprilie	Cuquantumul total al cotizațiilor primite în luna mai	Cuquantumul total al cotizațiilor primite în luna iunie	Cuquantumul total al cotizațiilor primite în luna iulie	Cuquantumul total al cotizațiilor primite în luna august	Cuquantumul total al cotizațiilor primite în luna septembrie	Cuquantumul total al cotizațiilor primite în luna octombrie	Cuquantumul total al cotizațiilor primite în luna noiembrie	Cuquantumul total al cotizațiilor primite în luna decembrie
1	Centru	330	390	0	0	750	700	900	150	240	600	640	1.310

Cuquantumul total	6.010
Numele și prenumele reprezentantului legal	Tilea Marius Robert
Semnătura	
Data întocmirii	18.04.2024

PARTIDUL SOLIDARITĂȚII SOCIALE

Situația cuantumului total al cotizațiilor primite în anul 2023

Denumirea partidului politic: Partidul Solidarității Sociale

Sediul partidului politic: Oradea, str. Balogh Istvan nr. 14

Nr. crt.	Organizația/Filiala județeană	Cuquantumul total al cotizațiilor primite în luna ianuarie	Cuquantumul total al cotizațiilor primite în luna februarie	Cuquantumul total al cotizațiilor primite în luna martie	Cuquantumul total al cotizațiilor primite în luna aprilie	Cuquantumul total al cotizațiilor primite în luna mai	Cuquantumul total al cotizațiilor primite în luna iunie	Cuquantumul total al cotizațiilor primite în luna iulie	Cuquantumul total al cotizațiilor primite în luna august	Cuquantumul total al cotizațiilor primite în luna septembrie	Cuquantumul total al cotizațiilor primite în luna octombrie	Cuquantumul total al cotizațiilor primite în luna noiembrie	Cuquantumul total al cotizațiilor primite în luna decembrie
	TOTAL	0	0	1.830	890	280	190	190	210	1.590	190	300	890

Cuquantumul total	6.560
Numele și prenumele reprezentantului legal	Antonescu Ion Toma
Semnătura	
Data întocmirii	16.04.2024

RECTIFICĂRI

În anexa la Hotărârea Biroului Electoral Central nr. 14H/2024 privind aducerea la cunoștința publică a semnelor electorale ale partidelor politice, alianțelor politice, alianțelor electorale și ale organizațiilor cetățenilor aparținând minorităților naționale admise la alegerile pentru autoritățile administrației publice locale din data de 9 iunie 2024, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 339 din 11 aprilie 2024, se face următoarea rectificare:

— la pct. 47, în loc de:

„47. *Semnul electoral*
ALIANȚA ELECTORALĂ
ALIANȚA DREAPTA UNITĂ USR-PMP-FORȚA DREPTEI

DREAPTA UNITĂ

se va citi:

„47. *Semnul electoral*
ALIANȚA ELECTORALĂ
ALIANȚA DREAPTA UNITĂ USR-PMP-FORȚA DREPTEI

EDITOR: PARLAMENTUL ROMÂNIEI — CAMERA DEPUTAȚILOR

„Monitorul Oficial” R.A., Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București; 012329
C.I.F. RO427282, IBAN: RO55RNCB0082006711100001 BCR
și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 DTCPMB (alocat numai persoanelor juridice bugetare)
Tel. 021.318.51.29/150, fax 021.318.51.15, e-mail: marketing@ramo.ro, www.monitoruloficial.ro
Adresa Centrului pentru relații cu publicul este: șos. Panduri nr. 1, bloc P33, sectorul 5, București; 050651.
Tel. 021.401.00.73, 021.401.00.78, e-mail: concursurifp@ramo.ro, convocariaga@ramo.ro
Pentru publicări, încărcați actele pe site, la: <https://www.monitoruloficial.ro>, secțiunea Publicări.

